

A feljelentéssel való fenyegetés nem jogellenes, ha a fenyegető jóhiszeműleg teszi fel, hogy követelése áll fenn a megfenyegetettel szemben. Ugyanaz az alapelv akkor érvényesül, ha a fenyegető a büntetőeljárás folyamata alatt nyilatkozik úgy, hogy ellenfelét börtönbe juttatja. Az ily nyilatkozatnak csak az az értelme lehet, miszerint a vele fenyegető nem fog semmit sem elkövetni a büntetőeljárás rendes folyamatának megállítása érdekében. Egy ily nyilatkozat nem jogellenes fenyegetés, mert nem oly alkalmas eszköz, amely a jognak ellentmondana. Nincs az ily nyilatkozatnak tényleges tartalma, mert hiszen a nyilatkozó magánembernek nem áll módjában a közjogi jellegű büntetőeljárást befolyásolni. Az ily fenyegetéssel kicsikart tartozás-elismerés tehát meg nem támadható. (R. G. 20. U. 14.184/1927.)

— ga —

PÉNZÜGYI JOGGYAKORLAT

Előző tartalékolás hiányában a folyó évben kifizetett kamatok a mérlegszerű nyereséghez nem adhatók hozzá, mert azok az előző üzletévet terhelik. (Közgazgatási bíróság 15.780/1927. szám.) Panaszos azt kifogásolja, hogy a kedvezményes hus és zsir elárúsító akció lebonyolításához szükséges és a banktól igénybe vett váltóhittel után 1924 évre esedékessé vált és az 1925 üzleti év terhére kifizetett kamatok a mérlegszerű nyereséghez hozzá számították. A bíróság ezt a kifogást alaposnak találta. A pénzügyigazgatóság azon az alapon tagadta meg az 1924 évi kamatok levonását, hogy az adóztatásra kerülő üzletév eredményét csakis az üzletévet terhelő kiadások befolyásolhatják és az üzemnek módjában lett volna az 1924 évre esedékessé vált kamatok az 1925 évi január 1-jei megnyitó mérlegben mint passzív tételt szerepeltetni, amely esetben ezek a kamatok az 1925 évi üzleteredményt csökkentőleg nem befolyásolták volna. Az 1925 évre esedékessé vált kamatok a pénzügyigazgatóság az első fokon megállapított adóköteles nyereségből levonta és ezzel elvileg elismerte azt, hogy a szóbanforgó váltóhittel kamatai levonható tételt képeznek és a vitás kérdés csak az, hogy a visszamenőleg kifizetett kamatok levonhatók-e, vagy sem. Az 1925 évi 400/P. M. számú p. ü. min. H. Ö. 11. §-ának (1) bekezdése szerint az adókövetés alapja az adóévet megelőző évben lezárt üzleti év adóköteles nyeresége, amelynek megállapításánál a 12. §. (1) bekezdése szerint a mérleg egyenlegéből kell kiindulni és az adóalap kiszámításánál a nyereség-veszteségszámla bevételi és kiadási tételei az irányadók. Helytálló tehát a panaszszal megtámadott határozatnak azon indokolása, hogy az adóztatásra kerülő üzletév eredményét csakis az üzletévet terhelő kiadások befolyásolhatják mégis azzal a kiegészítés-